

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobkyně: N. R.**, zastoupena Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti **žalované: Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 121/2005 - 39 ze dne 24. 3. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 31. 3. 2005, č. j. SCPP - 956/C - 255 - 2005, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, oddělení cizinecké policie Trutnov, ze dne 15. 2. 2005, č. j. SCPP - 87/HK - X - 2005. Tímto rozhodnutím byl stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na jeden rok.

Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou k Městskému soudu v Praze, v níž zejména uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné a nemá podklad v provedeném dokazování, neboť v něm není uvedeno, jaké skutečnosti byly zjištěny a jaké důkazy byly hodnoceny. Žalovaná se pokusila svým rozhodnutím uvedená pochybení

napravit, to však učinila pouze částečně. Ani z jejího rozhodnutí není dostatečně zřejmé, jaké skutečnosti zjistila z jakých podkladů, a které z nich sloužily jako důkazy. Stěžovatelka dále namítla nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, jelikož nebyl zkoumán vztah mezi právníckými osobami O. H. a. s., B. C. a H. d. C. Žalovaná nijak nezjišťovala, co je předmětem činnosti uvedených právníckých osob a na základě jakého právního vztahu stěžovatelka vykonávala činnost v hotelu H. Stěžovatelka rovněž namítala nesprávnou aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a to mj. proto, že není zaměstnankyní B. C. s. r. o., ale toliko členem družstva, na jehož základě vykonává na území České republiky činnost. Stěžovatelka v žalobě rovněž napadla skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v tentýž den, kdy bylo zahájeno správní řízení, a ona proto neměla možnost dát se zastupovat advokátem a navrhnout doplnění důkazů ve svůj prospěch. Ze všech uvedených důvodů se stěžovatelka domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem blíže označeným v záhlaví žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelčina námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná, protože pro posouzení věci je zásadní, zdali pracovala bez povolení k zaměstnání či nikoliv. V tomto ohledu bylo podle městského soudu nepochybně zjištěno, že stěžovatelce bylo vydáno povolení k zaměstnání, přičemž tímto zaměstnáním bylo členství v družstvu H. d. C. se sídlem v B. Pouze v místě sídla uvedené právnícké osoby mohla stěžovatelka práci vykonávat. Ona sama však v průběhu řízení uvedla, že od 7. 7. 2004 pracovala ve Š. M. jako zaměstnanec B. C. s. r. o. Místně příslušný úřad práce v Trutnově jí však povolení k zaměstnání nevydal. Takové stěžovatelčino jednání správní orgán prvního stupně podřadil pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a rozhodl o správním vyhoštění. Městský soud označil v tomto ohledu za nepodstatný vztah mezi H. d. C., O. H. a. s. a B. C. s. r. o. K otázce, zda-li stěžovatelka výkonem práce naplňovala účel, pro který jí bylo vízum vydáno, pak soud uvedl, že povolení k pobytu bylo vydáno za účelem účasti v družstvu, jehož předmětem podnikání je poskytování služeb pro zemědělství a zahradnictví a přípravné práce pro stavby. Úřad práce v Trutnově však dne 15. 2. 2005 zjistil, že stěžovatelka vykonává pomocné práce v kuchyni v hotelu H. ve Š. M. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku rychlosti správního řízení, neboť podle § 169 odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodne policie o správním vyhoštění do 7 dnů od zahájení řízení.

Kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku, výslovně přitom uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka předně namítá, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné, jelikož se soud nevypořádal se všemi žalobními body, na něž stěžovatelka v žalobě poukazovala. Zejména jde o námitky týkající se procesních pochybení žalované, uvedenými pod body A a B žaloby. Stěžovatelka se i nadále domnívá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a nemá podklad v provedeném dokazování. Žalovaná toto pochybení napravila pouze částečně, neboť stejně jako správní orgán I. stupně neuvedla, z jakých konkrétních skutečností zjistila jaké konkrétní důkazy a jak je hodnotila. Žalovaná se nezabývala vztahem mezi výše uvedenými právníckými osobami ani jejich předmětem činnosti, což nemůže být zhojeno ani zjištěním provedeným městským soudem. V průběhu správního řízení tak nebylo zjištěno, zda stěžovatelka nevykonávala činnost, která by mohla být kvalifikována jako plnění běžných úkolů ve smyslu § 13 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaná naopak vyšla jen z konstatování, že stěžovatelka uzavřela pracovní smlouvu s firmou B. C. s. r. o., aniž by však něco takového vyplývalo z podkladů obsažených

ve správním spise. Stěžovatelka dále uplatňuje nesprávnou aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců žalovanou, neboť nebyla zaměstnána na území České republiky bez povolení k zaměstnání. Na základě všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu správního orgánu I. stupně Nejvyšší správní soud především zjistil, že jeho součástí jsou: sdělení o zahájení správního řízení s příslušným poučením ze dne 15. 2. 2005, protokol o vyjádření účastnice řízení z téhož dne, záznam o seznámení se spisovým materiálem, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, fotokopie titulní strany stěžovatelčina pasu a vlepeného víza a samotné rozhodnutí. Součástí spisového materiálu žalované jsou pak kromě napadeného rozhodnutí též stěžovatelčino odvolání a plná moc udělená stěžovatelčinu zástupci.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 15. 2. 2005 stěžovatelka výslovně uvedla, že v České republice má povolený pobyt za účelem zaměstnání na adrese V. 33, okr. B. – v. Od měsíce července 2004 pracuje a bydlí nepřetržitě v hotelu H. ve Š. M., a to pro firmu B. A., P. Povolení k zaměstnání od úřadu práce nemá, na Úřadu práce v Trutnově o něj nežádala. Porušení zákona si je sama vědoma.

Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky vyplývá, že stěžovatelka měla od 7. 7. 2004 povolení k zaměstnání jako členka H. d. C., B., K. 575/9 a povolení k pobytu ve V.

Podle § 92 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, obsahuje povolení k zaměstnání cizince vydávané místně příslušným úřadem práce mj. údaj o místě výkonu práce. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka povolení k zaměstnání cizince pro práci v hotelu H. ve Š. M. neměla. Ve správním řízení tak bylo nepochybně zjištěno, že stěžovatelka byla na území zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je podmínkou výkonu zaměstnání, a proto byly splněny podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v tehdy platném znění.

Vzhledem k těmto skutečnostem neměl správní orgán I. stupně ani žalovaná důvod se podrobněji zabývat vzájemným vztahem D. C. a firmy B. C., neboť sama stěžovatelka výslovně uvedla, že nezbytné povolení k zaměstnání od úřadu práce nemá. Jestliže městský soud dále konstatoval, že předmětem podnikání družstva C. je poskytování služeb pro zemědělství a zahradnictví a přípravné práce pro stavby, pak mu lze vytknout, že z obsahu soudního ani správního spisu nelze dovodit, jak soud tuto informaci získal. Přes toto pochybení soudu však je jeho závěr o tom, že vztah mezi O. H. a s., B. C. s. r. o. a H. d. C. je

irelevantní, správným. Stěžovatelčiny námitky týkající se nedostatečného zjištění skutečného stavu věci a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované nejsou opodstatněné, jelikož jedinou z pohledu zákona o pobytu cizinců podstatnou skutečností je absence povolení k zaměstnání od příslušného úřadu práce v místě, kde práci skutečně vykonávala, tj. od Úřadu práce v Trutnově, přičemž tu ani sama stěžovatelka nezpochybnila. Vztah mezi uvedenými společnostmi by měl význam pouze v případě, že existuje možnost, aby byla zaměstnána ve společnosti B. C. se sídlem v P. 10 a bylo by možné usuzovat o aplikaci § 93 zákona o zaměstnanosti. To v daném případě však nepřicházelo v úvahu.

Z těchto důvodů nelze přisvědčit ani stěžovatelčiným námitkám týkajícím se nedostatečného vypořádání se s jednotlivými žalobními body ze strany městského soudu. Pro splnění zákonným podmínkami uložením správního vyhoštění dle výše cit. ustanovení totiž není rozhodné, pro jakou společnost stěžovatelka pracovala, ale toliko to, že pracovala bez povolení k zaměstnání. Nedůvodně též stěžovatelka namítá nevypořádání se se všemi podklady ze strany správních orgánů, protože není povinností správního orgánu podrobně se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat se všemi shromážděnými podklady, ale toliko s těmi, které považuje pro posouzení věci za podstatné. Ani stěžovatelka přitom netvrdí, že by z jí označených dalších podkladů obsažených ve správním spisu vyplýval jiný závěr, než jaký učinily správní orgány.

Stěžovatelka dále tvrdí, že definice zaměstnání podle § 89 zákona o zaměstnanosti nedopadá na zákon o pobytu cizinců a tudíž § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců dopadá v rozhodné části pouze na zaměstnání definované pracovněprávními předpisy. Ani tuto její námitku však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, protože právě zákon o zaměstnanosti cizinci povinnost získat povolení k zaměstnání v § 89 stanoví a do pojmu zaměstnání výslovně zahrnuje i plnění běžných úkolů členem družstva. Pokud § 119 zákona o pobytu cizinců v citovaném ustanovení mj. stanoví, že je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, má tím zcela zřejmě na mysli právě zaměstnání ve smyslu zákona o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalované náklady řízení přesahující rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

